

H. Szoboszló, február 20° 1859.

Tekintetes sudós Ferfi!

Vannal a magánygal szent percei, midőn a szellem űl szárnyalva a szent por-
háza sűb tövén, föllekeresi a sűvolban ama magas szelle-
melet, ki, - mint az ég'ölen az örök égi nűrel - a hon' egen,
a kör üdvét, sűz fűlyalens' ragyognal.

Ilyen szent perc vala ream nűve: február 11^{enél}
csöndes sűsra sűjle.

Lettem meg ragadva egy szent eszme, hogy a hon' to-
morús költőjét meg-erőteljem.

Nem győrhessen le a por anyag a szellem' sűralakasár:
a szent eszme le'esűl.

Szerény pályámon, leblemben hordván a sűsra öné
az leg sűbb juralmas: a 'törönsűj' sapsait a nem sűgyol.

Ha Annal, ki lettem mélyiből sűrsűlet, cenzori
fogal sűraim: biron! iobbre fogom ezt becsűhni a sűlsor
valóró sűngasag sűpveléményrűl is elmondandom én is,

elköt

eltes, ama római lantos költővel:

„Sublimi feriam sidera vertice!”

Fogadja azért tekintetes udolós Férfit! az ily
nézetből is indulónal egyenesen horra intézet siszrető so-
rais; sárje el ammal hiányait; telmesse csak a leltes, mely
nel isorta szent érvelmei, ammal sorain, végig lengenek; sen-
gedje meg hogy az önt meg siszrető hara s konfiat' dűzen kö-
reben, én is, egy kis egyszereü babér loaróruval üdvö-
rölhessem; s legyen meggyőző dűe leg bensőbb siszretesem
ról. Maradván

Önnek

legelőzetesebb szolgája:
Szathmáry György,
igazgató Tanár.

H. Hoboszló, februar 11e 1859.

Arany Jánoshoz.

Quis desiderio sit pudor aut modus
Tam cari capitis?

cui liquidam Pater
Vocem cum cythara dedis.

Horatius Lib. I. Oda XIX.

Oh! drága aranyya
A magyar harának,
Iszen, jó ledviben
Adott a világnak.

Arany vagy Te magad,
Arany a te neved,
Mely sugarkó naplent
Ragogy e hon fetelt!

Oh! bár láshárnálal
Sinnól sinvre Tegyed!
És hogy nem láshárnálal,
Hidd, ez, engem éges.

Mibőllog lör, melynel
Vagyon ily férfia,
Kis larva és búrva,
Föl tell Langohnia.

Midon
}

Midőn lángol letted
Édalotban ömledex,
É sűr szárnyain égi
Sphaerét közt lengedex:
Megindul a kö-szív
Mint Orpheus hangján;
Virág's éles falad,
A sírkőnal hangján.
Nemzetünk' évr letű-
Jhlesen dalnoka!
Te émi fogoz nállunk,
Magas dalaidba.
Ki virrad „Toldi”-val
É „Murány ostromáival,
Hogy büszke Dád é hon,
Mint Hellas Homerral
Örök leszen neved
Honunk' evlányiben,
É halhatatlanított
Milliók' sziviben!
Ragyogni fog neved,
Mig lesz magyar lebel;
A marivány elportit,
De Te nem halhatasz el!
En sem halol még meg,
Hivem jó Istenem,
Mig a hon Aranyát
Meg nem ötelherem;
Atlor ásharjával
Barran meg síromat:
Mó'solygva fogadom,
Ha jó, halálomat!!

Midőn lánqol lelled
Édalotban ömléde,
É sűr szárnyain égi
Sphaerát törs lengeder:
Megindul a' kö-szív
Mint Cybele' lánján;
Virág's éles falad,
A' sírknal hanján.
Nemzetünk' évr leltü-
Ihleten dalnola!
Te émi fogsz nállunk,
Magas dalaidba.
Ki vívrad „Toldi” val
É „Murány ostromáival,
Hogy büszke Pád e' hon,
Mint Hellas Homértal
Örök leszen neved
Honunk' evlányiben,
É halhatatlanított
Milliót' sziviben!
Agyogni fog neved,
Míg lesz magyar febel;
A' marvány elportit,
De Te nem halhatol el!
En sem halol még meg,
Hivem jó Istenem,
Míg a' hon Aranyát
Meg nem ölelherem;
Atlor ásharjávól
Barran meg síromat:
Mó'solygva fogadom,
Ha jó, halálomat!!
